

Γράφει η **Όλγα Τσιλιμπάρη**

Η πρόσφατη εκδήλωση, που διοργάνωσε, μετά πολλών βασάνων και εμποδίων, το αληθινό μέγαρο πολιτισμού του νησιού μας, το **Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας των Φυλακών της Κέρκυρας**, μας συγκίνησε βαθιά. Βιώνοντας μια σύντομη συνθήκη γνήσιας ανθρωπιάς και υψηλού συμβολισμού, οι απέξω ακούσαμε τις ιστορίες των απομέσα, αλληλοχαιρετηθήκαμε κουνώντας τα χέρια μας και ταξιδέψαμε για λίγο πάνω στα φτερά της μουσικής.

Αναρωτιόμασταν με αγωνία αν οι έγκλειστοι κοινωνικοί κρατούμενοι μάς έβλεπαν που τους χαιρετούσαμε και πώς νιώθανε, όταν πια η εκδήλωση είχε τελειώσει κι έπρεπε να γυρίσουν στα κελιά τους. Γυρίζοντας κι εμείς στα δικά μας, ομολογουμένως πιο άνετα, κελιά, που τα ονομάζουμε σπίτια, σκεφτόμασταν το πολυσήμαντο ερώτημα, στο οποίο κατέληγε η αφήγηση του κάθε κρατούμενου: **Εσύ, στη θέση μου, τι θα έκανες;**

Το καθήκον που μας έβαλε αυτή η μέρα **περίσκεψης** και **αλληλεγγύης** και πρέπει να εκτελέσουμε άμεσα έχει **δύο όψεις, μια ειδική και μια γενική.**

Αρχικά, να συντονιστούμε και να δραστηριοποιηθούμε άμεσα, με στόχο τη λειτουργία όλων των βαθμίδων πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στις Φυλακές της Κέρκυρας, με πρώτο πρώτο το Δημοτικό, για ευνόητους λόγους. Είναι κάτι που προβλέπουν ρητά οι

νόμοι, μα από ένα κράτος παντελώς και κυνικά ανάλγητο για τους «κανονικούς» του πολίτες σίγουρα δεν περιμένει κανένας νουνεχής άνθρωπος να ιδρώσει τ' αυτί του για «της γης τους κολασμένους». Εκστρατεία ενημέρωσης, συλλογή υπογραφών, ψηφίσματα και αποφάσεις φορέων, συμπάρασταση ανώνυμων και επώνυμων, όλα μπορούν να παίξουν το ρόλο τους.

Η δεύτερη πλευρά του χρέους μας είναι πιο γενική και σύνθετη, αλλά καθόλου λιγότερο επείγουσα. Να βάλουμε στο κέντρο της δημόσιας συζήτησης την αντιμετώπιση της παραβατικότητας ως **κοινωνικού προβλήματος προς επίλυση** και όχι προς **πάταξη**. Να ξυπνήσουμε συνειδήσεις, να αγωνιστούμε σθεναρά για την αλλαγή του νομικού πλαισίου, για το σεβασμό των δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων. Είναι δυνατόν, για παράδειγμα, δικαστήρια να ρίχνουν νουμεράδα δεκαριές και εκατοσταριές χρόνια φυλακή σε κατατρεγμένους πρόσφυγες, βαφτίζοντάς τους **διακινητές**, κι εμείς να σιωπούμε; Όσο παρακολουθούμε αμήχανα τη συντηρητικοποίηση, το θρίαμβο της υποκρισίας, τη μονοκρατορία του λόγου περί **τάξεως και ασφαλείας**, την αυστηροποίηση των ποινών, την αποθέωση της ματσίλας και του ρατσισμού των «νοικοκυραίων», διευκολύνουμε τον επελαύνοντα φασισμό να σαρώσει και τις δικές μας τις ζωές, κι όχι μόνο τις ζωές κάποιων «παραβατικών», «περιθωριακών» και «διαφορετικών».

Είναι δυνατόν να παραμένουμε **παθητικοί** και **αδιάφοροι**, ενώ, ταυτόχρονα, διεκδικούμε να λεγόμαστε αληθινοί άνθρωποι, αληθινοί χριστιανοί, αληθινοί πολίτες, αληθινοί δημοκράτες, αληθινοί επαναστάτες;

Όλγα Τσιλιμπάρη
Μέλος ΕΛΜΕ Κέρκυρας